

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๕๖๖/๒๕๕๕

พนักงานอัยการจังหวัดสงขลา โจทก์

นายเดช อินทศิริ จำเลย

อาญา ช่มขึ้นกระทำชำเรา (มาตรา ๒๗๗ , ๒๘๕)

ผู้เสียหาย นาง ก. และนาง ข. พยานโจทก์ทั้งสามปากเบิกความมีข้อเท็จจริงสอดคล้องต่อเนื่องกัน โดยเฉพาะนาง ข. เป็นอาจารย์แนะแนวของวิทยาลัยการประมงติณสูลานนท์ที่ผู้เสียหายเรียนอยู่ มีหน้าที่ในการติดตามพฤติกรรมของนักเรียน ย่อมมีประสบการณ์ในการสอบถามและสังเกตความรู้สึกของบุคคลได้ดี การที่ผู้เสียหายระบุว่าเหตุเกิดจากก๊วฟคือจำเลย ก็น่าจะเป็นเรื่องที่จำเลยกระทำการอันผิดปกตวิสัยของบิดาจนผู้เสียหายเกรงกลัว ซึ่งรวมทั้งการล่วงละเมิดทางเพศด้วย เมื่อพิจารณาถึงความรู้สึกของผู้เสียหายที่ต้องตอบคำถามของบุคคลอื่นๆ ถึงเรื่องที่น่าอายอย่างยิ่งเช่นนี้ คำตอบของผู้เสียหายต่อคำถามของนาง ข. และนาย ค. ดังกล่าวก็น่าจะมีความหมายถึงได้มีการล่วงละเมิดทางเพศจริงแล้ว นอกจากนี้จำเลยยังได้เบิกความเจือสมคำเบิกความของผู้เสียหายว่า จำเลยได้เคยพาผู้เสียหายไปที่ขนาในสวนยางของนาย ง. จริง แต่อ้างว่าไม่ได้กระทำชำเราผู้เสียหาย เห็นว่า กรณีการถูกช่มขึ้นกระทำชำเรา โดยเฉพาะผู้กระทำชำเราเป็นบิดาของผู้เสียหายเอง เป็นเรื่องที่น่าอับอายเป็นอย่างยิ่ง หากไม่เป็นความจริงก็ไม่เห็นว่าผู้เสียหายจะนำมาบอกกล่าวให้เสียหายแก่ตนเองและวงศ์ตระกูล แม้ผู้เสียหายและนาง ก. มารดาจะมีข้อขัดแย้งกับจำเลยเกี่ยวกับเรื่องทรัพย์สินก็ไม่เห็นว่าจะนำเรื่องที่เสื่อมเสียเช่นนี้มาเป็นเครื่องต้อรอง

(นายวินัย อินประสิทธิ์)

รองอธิบดีผู้พิพากษาศาลฎีกา ๙